

HỒI 123

Lần Đầu Bại Trận

Dưới làn mưa như trút, Cảnh Lăng thành giống như quỳ vực. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn theo quân sĩ Cảnh Lăng lần lượt đi ra từ cửa Bắc. Khi nhóm cuối cùng gồm có Phùng Thanh, Phùng Hán và một số thân binh chuẩn bị rời thành, ai nấy đều cảm thấy lưu luyến không nỡ rời xa.

Khấu Trọng cố nén cảm xúc nói: “Đi đi! Cứ dùng dằng thế này e không theo kịp những người khác đâu!”.

Phùng Hán cũng không biết rõ những giọt nước đang chảy trên mặt mình là nước mưa hay nước mắt, bi thống nói: “Chúng ta cùng đi một lượt!”.

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu: “Chỉ có chúng ta mới có thể dẫn dụ được Đỗ Phục Uy đuổi theo, các người mau đi đi!”.

Phùng Hán đành vỗ ngực nói: “Sau này nếu nghe tin hai vị đại gia khởi nghĩa ở đâu, chỉ cần Phùng Hán này còn một hơi thở, nhất định sẽ đến đầu quân cho hai vị!”. Nói đoạn liền thúc ngựa đuổi theo những người đi trước, trong nháy mắt đã biến mất trong màn mưa đêm dày đặc.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thúc ngựa đi trên phố, để mặt cho gió mưa thổi bụi quất lên mặt, lên thân, lên mình ngựa. Mỗi lần có chớp lóe lên là các căn tiệm trên con phố dài lại sáng bừng lên, như trong suốt, cả tòa thành toát lên một không khí kỳ dị lạ thường.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Thật không ngờ lần đầu tiên ra chiến trường đã đại bại, thua mất cả tòa thành Cảnh Lăng này. Hà! Thật là đáng cười! Hiện giờ cả toàn thân ta ề ề ẩm hết cả rồi, đã bao giờ người thấy nhiều người chết như vậy chưa?”.

Từ Tử Lăng ngửa đầu cho những hạt mưa rơi trên mặt, như muốn để nước mưa rửa sạch những vết máu dính trên chiến bào và những vết thương lớn nhỏ trên cơ thể, thở ra nhẹ nhẹ nói: “Được được mất mất, tính toán nhiều làm gì cho mệt chứ. Ta và người đã tận lực hoàn thành bổn phận của mình rồi. Hôm nay nếu như người giành được đại thắng, nói không

chừng chính thắng lợi dễ dàng đó lại là nguyên nhân của thất bại lớn hơn sau này. Hà! Vì vậy trận này thua rất hay, rất tốt!”.

Khấu Trọng ôm bụng cười sặc sụa, làm động tới vết thương, tiếng cười liền biến thành tiếng rên nhè nhẹ, thở hổn hển nói: “Đối với chuyện thành bại được mất, ta lúc nào cũng không thể thoải mái như Lăng thiếu gia người được, có lẽ trời sinh ta đã là kẻ phàm tục rồi! Bà nhà nó! Đau quá!”.

Hai gã vội kìm cương dừng ngựa lại.

Con phố dài phía trước mù mịt dưới làn mưa, chợt một tia chớp làm cả bầu trời sáng rực lên, làm hiện rõ một bóng nhân ảnh cao lớn. Dù người này có hóa thành tro bụi, bọn gã cũng có thể nhận ra đây chính là Đỗ Phục Uy.

Cuối cùng y cũng tới rồi.

oOo

Đỗ Phục Uy phát ra một tràng cười tràn đầy sát khí, rồi đột nhiên ngưng cười, hừ lạnh nói: “Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Đỗ Phục Uy này hôm nay lại phải xuất thủ thu thập hai tên bất hiếu tử các người, thật là tạo hóa trêu ngươi mà!”.

Khấu Trọng cung kính hành lễ rồi rút Tĩnh Trung Nguyệt, giơ cao quá đầu cười lớn nói: “Vì đại nghiệp tranh bá thiên hạ, phụ tử tương tàn, huynh đệ đồng môn tru diệt lẫn nhau cũng là chuyện thường tình, lão gia không cần phải để trong lòng làm gì”.

Tiếng y phất phơ từ phía sau ẩn ước truyền lại. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều hiểu đó là cao thủ dưới trướng Đỗ Phục Uy. Chỉ một mình Đỗ Phục Uy đã khiến hai gã khó thể ứng phó rồi, nếu để lọt vào giữa vòng vây của các cao thủ quân Giang Hoài, chỉ e hai gã không còn mạng mà thoát khỏi nơi này.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Lão gia thứ cho hài nhi vô lễ!”. Nói dứt lời liền thúc chân vào bụng ngựa, xông thẳng về phía Đỗ Phục Uy.

Khấu Trọng cũng thúc ngựa lao lên, Tĩnh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, phá nát làn mưa đêm, chém bổ xuống đầu Đỗ Phục Uy. Một luồng kinh khí xoáy ốc cuốn theo những hạt mưa, hóa thành muôn ngàn mũi băng tiễn, thanh thế kinh người.

Từ Tử Lãng đến trước Khẩu Trọng nửa thân ngựa, khi còn cách Đỗ Phục Uy chừng gần trượng, toàn lực vung quyền đánh ra một kích, cuốn theo một cột nước mưa bắn thẳng về phía vị bá chủ tung hoành khắp một dải Giang Hoài này.

Đỗ Phục Uy đâu ngờ hai gã tiền bộ như vậy, lại là lần đầu tiên gặp phải Loa Hoàn Kinh, có điều y cũng là kẻ thân kinh bách chiến, vội xoay người một cái, tránh khỏi luồng quái kinh của Từ Tử Lãng, đồng thời tung mình lao vút lên không, song tụ cùng lúc phát ra. Hai ống tay áo này đã tập trung toàn bộ công lực cả đời của y, quả thực là không thể xem thường.

“Ầm!”.

Một tia chớp vẽ nên một tia ngoằn ngoèo trên nền trời đen như mực. Sấm nổ đùng đùng, con phố dài sáng như ban ngày.

Từ Tử Lãng kéo mạnh dây cương, chiến mã lập tức dựng ngược lên, tung cước đá về phía Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy thoáng ngạc nhiên ngậy người ra, Từ Tử Lãng đã trượt xuống bụng ngựa, hất chân lên điểm vào ống tay áo trái của y. Cùng lúc đó Tinh Trung Nguyệt của Khẩu Trọng cũng chém trúng ống tay áo phải.

Một chiêu này của Từ Tử Lãng, kỳ thực bao hàm rất nhiều đạo lý thâm ảo. Nền biết rằng Đỗ Phục Uy vốn định trước tiên đánh ngã Từ Tử Lãng, sau đó mới tính tới Khẩu Trọng, vì vậy song thủ tả trọng hữu khinh, ý đồ hất văng Từ Tử Lãng xuống ngựa, rồi sẽ toàn lực đối phó Khẩu Trọng.

Cao thủ tương tranh, chỉ một chút chần chừ cũng đủ để quyết định mọi thứ.

Chẳng ngờ Từ Tử Lãng lại lợi dụng chiến mã, không những buộc Đỗ Phục Uy phải gấp rút thay đổi góc độ tấn công, còn chậm mất một nhịp, trong lúc bất đắc dĩ đành phải dồn một phần công lực ở tay tả sang tay hữu, để ứng phó với một đao sấm sét của Khẩu Trọng, không thể thực hiện được bàn tính như ý của mình.

“Bình! Bình!”.

“Đinh!”.

Từ Tử Lãng như chạm phải điện, cả người lẫn chiến mã bay lên khỏi mặt đất, quang cảnh đáng sợ vô cùng.

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém trúng ống tay áo của Đỗ Phục Uy, lập tức bị chấn động khiến các vết thương trên người vỡ ra, máu huyết bắn tung tóe. Khi con chiến mã bên dưới bị khí kinh của hai người làm dịch sang một bên, gã đã tung mình lên cao, Tĩnh Trung Nguyệt hóa thành trăm ngàn đạo ánh sáng vàng rực rỡ, trùm lấy Đỗ Phục Uy trong màn đao ảnh trùng trùng.

Với công lực của Đỗ Phục Uy cũng không thể không bỏ qua cho Từ Tử Lăng, vận công lực vào hai ống tay áo, toàn lực ứng phó với một kích liều mạng thần dũng vô song của Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng nhận lấy phần lớn nội kinh của Đỗ Phục Uy, trước khi rơi xuống đất, thổ ra một búng máu tươi, chân khí vận hành toàn thân, nguyên khí lại phục hồi quá nửa.

Lúc này phục binh phía sau đã chỉ còn cách hai gã chừng ba chục trượng.

Từ Tử Lăng biết đây là thời khắc quan trọng, vội đề khí, ẩn nhẹ lên bụng ngựa, mượn lực lặn về phía Khấu Trọng và Đỗ Phục Uy đang giao chiến. Mười ngón tay cùng lúc bắn ra mười đạo chỉ phong sắc bén vào hai đùi họ Đỗ.

Sơ suất thứ hai của Đỗ Phục Uy chính là không ngờ Từ Tử Lăng có thể phản công nhanh như vậy, nên dù nóng lòng giết chết Khấu Trọng, lúc này cũng không thể không lo đến tính mạng của mình, đành phải gầm vang một tiếng, nhún chân nhảy lên cao tránh né.

Khấu Trọng khí thế đang lên, nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này, Tĩnh Trung Nguyệt mau chóng biến chiêu, để mặc diện môn bị hở, chém tạt ngang một đường, chiêu số liều mạng như muốn cùng chết với địch nhân vậy.

Đỗ Phục Uy đề khí tung lên cao lần nữa rồi lộn nhào một vòng, lao đầu xuống dưới, hữu thủ vươn ra thành trảo, chụp xuống thiên linh cái Khấu Trọng. Tay kia của y điểm ra một chỉ, kinh khí bắn thẳng vào bối tâm Từ Tử Lăng.

Ba người giao thủ nhanh như điện chớp, mỗi chiêu đều tận hết tâm tư, ẩn hàm kỳ mưu diệu chước, khiến người ta chỉ biết tròn mắt thán phục.

Khấu Trọng cười lớn: "Lão gia trúng kế rồi!" Nói đoạn dịch người tới bên dưới Đỗ Phục Uy, song thủ nắm chặt chuôi đao, chém mạnh lên phía trên một đường cắt thẳng qua cổ họng Đỗ Phục Uy.

Cùng lúc ấy Từ Tử Lăng ấn mạnh song thủ xuống đất, mượn lực trượt người đi, rồi mau chóng lật người lại, song chưởng tề xuất, phát ra một cỗ kinh khí xoáy tròn mãnh liệt, cuốn theo mưa gió kích thẳng vào Đỗ Phục Uy đang ở trên đầu Khấu Trọng.

Lúc này thuộc hạ của Đỗ Phục Uy đã chỉ còn cách ba người chừng mười trượng, chỉ cần Đỗ Phục Uy có thể giữ thêm giây lát, hai gã chỉ sợ không thể còn mạng rời khỏi được Cảnh Lăng này. Đỗ Phục Uy vốn là người cơ trí thâm trầm, vậy mà lần này cũng không khỏi cảm thấy có chút hối hận.

Khi y biết được tin tức quân Cảnh Lăng đã bỏ thành đào tẩu, vì nóng lòng muốn giết chết hai gã, nên chỉ dẫn theo một số ít cao thủ dùng tốc độ cao nhất đuổi theo hai gã, bỏ lại những thuộc hạ khác ở phía sau, lại chẳng ngờ được võ công hai gã đã tiến bộ nhiều như vậy, đây là sai sót thứ nhất của y. Sai sót thứ hai chính là đã nhảy lên cao tránh chiêu, khiến cho bản thân vô phương dùng xảo kinh ứng phó với kinh khí xoáy ốc quái dị của hai gã. Bởi vì cho dù công lực của y cao thâm hơn nữa, e rằng cũng khó có thể cùng lúc ngạnh tiếp một kích liều mạng toàn lực của hai gã.

“Ầm!”

Điện quang lóe lên nơi góc trời, sấm lại nổ lên đi đùng. Đỗ Phục Uy cực chẳng đã đành phải phải sử ra bản lĩnh cuối cùng của mình, tả thủ hất văng Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, còn hữu thủ phát thẳng xuống song chưởng của Từ Tử Lăng.

Kinh khí giao kích!

Đỗ Phục Uy thổ ra một búng máu tươi, cả người bay ngược lên cao.

Từ Tử Lăng thì lăn tròn dưới đất mấy vòng liền, miệng cũng ọc ra một búng máu lớn. Khấu Trọng vội lướt tới chop lấy gã, tung mình bay vọt lên một nóc nhà gần đó.

Hai cao thủ trong quân Giang Hoài đuổi theo sát phía sau, bị Khấu Trọng phản thủ chém nhau một đao, vội vàng nhảy ngược về phía sau tránh né.

Ở bên kia đường, Đỗ Phục Uy vẫn đứng yên bất động.

Từ Tử Lăng lúc này được Khấu Trọng truyền chân khí cho, đã hồi phục lại gần nửa, vung tay đánh ra một quyền đẩy lui một tên cao thủ khác rơi xuống đất bùn.

“Rẹt... Ầm!”

Trời đất như sáng bừng lên. Khi màn đêm trở lại, hai gã đã biến mất đâu không biết.

Đỗ Phục Uy hét lớn: “không cần đuổi nữa!”. Đoạn y lắc đầu thở dài nói: “Quả nhiên không hổ là con trai ngoan của ta. Các người có đuổi kịp bọn chúng cũng vô dụng thôi”.

oOo

Hai gã lặn xuống chân đồi, rơi vào một đầm bùn, rồi không còn sức lực nào bò dậy nữa.

Mưa vẫn rơi như trút, nhưng sấm chớp đã thưa dần.

Sau khi rời khỏi Cảnh Lăng, hai gã đã đi thêm ba mươi dặm được về phía Bắc, hiện giờ đã như hai ngọn đèn khô kiệt dầu, chân khí không đề lên nổi, các vết thương lớn nhỏ khắp toàn thân đau buốt tới tận xương tuỷ.

Hai gã nằm cạnh nhau, không ngừng thở dốc.

Khấu Trọng cười khố nói: “Người còn được nghỉ ngơi một chút, ta thì đã cả tám ngày tám đêm chưa được nằm yên ổn thế này rồi. Hà! Cuối cùng thì cũng không chết được, cả lão gia cũng không làm gì được chúng ta nữa rồi!”.

Từ Tử Lăng lẩm bẩm nói: “Đừng đắc ý nhanh như vậy được không? Bây giờ chỉ cần vài tên tiểu tặc cũng đủ để lấy mạng chúng ta rồi!”.

Khấu Trọng vừa cười vừa thở hỗn hển nói: “Lão thiên gia không bắt cận nhân tình như thế đâu! Ừm, nếu Loan Loan yêu nữ cũng dưỡng thương ở gần đây thì càng hứng thú biết bao!”.

Từ Tử Lăng không nói gì nữa, nhắm mắt vận khí điều tức.

Khấu Trọng cũng nhắm nghiền hai mắt, chìm vào giấc ngủ.

oOo

Cuối cùng thì mưa cũng tạnh trước bình minh, gió nhẹ thổi bay những đám ô vân còn sót lại trên bầu trời, để ánh sáng mát mẻ của buổi sớm chiếu lên người hai gã.

Đến lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Khấu Trọng mới tỉnh dậy, gã mở bừng hai mắt nhìn quanh một lượt, mới biết mình đang nằm cạnh một bờ suối, cây cỏ tốt tươi, cảnh sắc đẹp đẽ vô cùng. Bên kia là một ngọn đồi nhỏ, sườn dốc là một thảm cỏ xanh mướt, trên đỉnh đồi cây cối um tùm, hoa quả trĩu cành.

Khấu Trọng vươn mình ngồi dậy, những chỗ đau nhức đêm qua giờ đã hoàn toàn khang phục, những vết thương khắp người cũng đã liền sẹo. Gã cười lên ha hả, bật người dậy, thư thái duỗi dài tứ chi.

Từ Tử Lăng bị Khấu Trọng đánh thức, thấy y phục gã rách nát bẩn thỉu, khắp người đầy bùn đất và máu khô, nhưng gương mặt vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, liền ngồi dậy ôm gối ngạc nhiên hỏi: "Trọng thiếu gia ngươi sao lại vui vẻ vậy?"

Khấu Trọng ngồi xếp bằng đối diện với gã, thở dài nói: "Trước nay ta chưa từng cảm nhận được sinh mệnh lại quý giá tới vậy. Khi ngươi nhìn thấy nhiều người chết trước mặt mình như lúc đó, ngươi sẽ hiểu ra mình còn sống quả là một kỳ tích. Không phải ta vui vẻ mà là đang hưởng thụ sự sung sướng khi được sống. Hà! Ngươi hiểu ý của ta không?"

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Ngươi nói hay lắm, ít nhất thì chúng ta vẫn còn được mấy ngày hưởng thụ!".

Khấu Trọng mắt hổ sáng rực lên: "Yêu nữ tuy còn lợi hại hơn cả lão gia, nhưng muốn giết chúng ta cũng không phải chuyện dễ đâu. Ta chỉ sợ nhất là ả ta gọi các cao thủ Âm Quý Phái, thậm chí là cả Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tới đây, vậy thì chúng ta sẽ đi đút đó. Ngươi có đề nghị gì không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nhìn dáng vẻ chắc chắn của ngươi chắc là đã có kế hoạch gì rồi, còn không mau nói ra đi!".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Kế hoạch của ta chia làm hai phần, đầu tiên là phải ẩn trốn đi, khiến yêu nữ đó không thể tìm ra chúng ta".

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Ngươi muốn sử dụng những tấm mặt nạ của Lỗ tiên sinh cho sao? Có điều nếu chúng ta đi cùng nhau, với sự tinh minh của Loan Loan, nói không chừng vẫn có thể nhận ra là chúng ta cải trang đấy".

Khấu Trọng nói: "Trên đường có rất nhiều người, chúng tùy tiện tìm một kẻ đồng hành là sẽ không làm người ta chú ý nữa, hơn nữa cũng có thể tiện thể tìm bọn Ngọc Thành luôn, hy vọng bọn chúng không làm mất đi số muối lậu của chúng ta".

Từ Tử Lăng nói: “Phần còn lại thì thế nào?”.

Song mục Khấu Trọng ẩn hiện sát cơ, gằn giọng nói: “Không phải ả tử thì chúng ta vong, vì vậy phải dọn dẹp tất cả thủ đoạn, giết sạch lũ người Âm Quý Phái, bằng không thì hai chữ Khấu Trọng này ta sẽ viết ngược lại. Người có phản đối không?”.

Từ Tử Lăng nghĩ đến cái chết thảm thương của Thương Bằng, Thương Hạc, gật đầu nói: “Hoàn toàn đồng ý!”.

Khấu Trọng dịch người lên một chút, thấp giọng nói: “Loan Loan yêu nữ nhất định sẽ đoán được chúng ta sẽ đi về phía Bắc để tới Lạc Dương, đồng thời tìm cách hội hợp với bọn Đoạn Ngọc Thành. Vì vậy... hà hà..., người hiểu ý ta chứ?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Không phải người muốn dùng bọn Ngọc Thành làm mối dẫn dụ đám người Âm Quý Phái xuất hiện đấy chứ? Như vậy không phải là lấy sinh mạng của bọn họ ra đùa giỡn hay sao?”.

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Cái này gọi là đặt mình vào chỗ chết để cầu sinh. Kể từ giờ phút này, chúng ta sẽ toàn tâm nghiên cứu Dịch Kiếm Chỉ Đạo, bằng không dù có gặp phải yêu nữ cũng chỉ khiến ả chê cười mà thôi”.

Từ Tử Lăng phá lên cười, đứng dậy nói: “Trước khi lên đường tắm một cái đã nhé!”.

oOo

Trời mưa lâm thâm, trên đường đầy bùn lầy, trơn trượt khó đi vô cùng.

Hai gã mua ở một tiểu thôn trấn cách Cảnh Lăng năm mươi dặm hai bộ y phục vải thô, đeo mặt nạ lên, biến thành hai người hái thuốc một già một trẻ, đi dọc theo Hán Thủy tiến về Tương Dương.

Từ Tử Lăng trở thành một lão già hơn năm mươi tuổi, để râu dề, khoé mắt đầy nếp nhăn, gương mặt khắc khổ, gã lại còng lưng xuống nên đến cả Khấu Trọng cũng suýt chút nữa không nhận ra.

Khấu Trọng thì hóa trang một hán tử xấu xí mặt rỗ chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ như là người rất giỏi võ công. Gã cũng lấy vải bố gói Tỉnh Trung Nguyệt lại để tránh lộ ra tông tích.

Hai gã giở hết tốc lực đi qua vùng núi non, đến cách Tương Dương chừng ba mươi dặm thì giảm dần tốc lực, hòa vào đoàn người tiến về Tương Dương.

Tiếng vó ngựa rầm rậm chạy tới, hơn mười tên tráng hán thúc ngựa lao sầm sập làm chúng nhân đều sợ hãi dạt sang hai bên, đợi bọn họ đi qua rồi mới dám mở miệng mắng chửi.

Khấu Trọng nhìn theo đám bụi mù phía trước, chau mày nói: “Đám người này có lẽ là thủ hạ của Tiền Độc Quan, nhìn thần sắc hoảng hốt vội vã của chúng, nói không chừng là đã biết tin Cảnh Lăng lọt vào tay lão gia chúng ta, nên mới cuống lên chạy về báo cáo cho họ Tiền. Hừ, chỉ e mấy hôm tới lão già này khó mà ngủ yên được!”.

Từ Tử Lăng nói: “Không phải Tiền Độc Quan có cấu kết với Trường Thúc Mưu hay sao? Mà Trường Thúc Mưu lại là minh hữu bí mật của lão gia, từ đây suy ra chắc gì Tiền Độc Quan đã phải sợ lão gia chứ?”.

Khấu Trọng ngửa đầu hưởng thụ cảm giác dễ chịu khi những hạt mưa nhỏ li ti rơi trên mặt, mỉm cười nói: “Ta thấy Tiền Độc Quan chỉ là không muốn đắc tội với người Thiết Lặc nên mới để Trường Thúc Mưu làm bừa trong địa bàn của mình như vậy thôi! Nếu không lần đó y đã liên thủ với Trường Thúc Mưu đối phó chúng ta rồi! Lão gia hiện giờ đã đoạt được Cảnh Lăng, nhưng thương vong cũng không nhỏ, nguyên khí hao tổn không ít, tạm thời không đủ sức tiến lên phía Bắc đâu. Hừ, Tiền Độc Quan ít ra cũng còn một khoảng thời gian phong lưu khoái hoạt nữa”.

Lúc này hai gã đã lên đỉnh một quả đồi, thành Tương Dương hiện ra sau làn mưa bụi mờ mịt, cô độc một cách khó tả, đặc biệt là khi nghĩ tới chuyện Cảnh Lăng vừa bị đánh phá, càng làm người ta cảm thấy thái bình an lạc không còn trường cửu nữa.

Khấu Trọng cười cười nói: “Sau khi vào thành chúng ta làm gì trước đây?”.

Từ Tử Lăng nhún vai: “Đường thủy về phía Nam đã bị tắc nghẽn, nhất định có rất nhiều người lưu lại Tương Dương, muốn tìm một chỗ nghỉ chân e rằng không dễ đâu. Chúng ta rà soát khắp thành nếu không thấy tiêu ký của bọn Ngọc Thành lưu lại thì lập tức khởi trình, tránh để lãng phí thời gian bảo bối”.

Khấu Trọng vỗ vỗ Tĩnh Trung Nguyệt trên lưng, vươn mình nói: “Đột nhiên ta lại thấy ngứa tay, muốn làm náo động một phen!”.

Từ Tử Lăng thất thanh thốt lên: “Cái gì?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Chẳng có gì cả. Vào thành đã rồi nói sau!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>